

Fabià Estapé, catedràtic emèrit de política econòmica i exrector de la Universitat de Barcelona, i professor convidat de la Universitat Pompeu Fabra.

Fabià Estapé, catedràtic emèrit de política econòmica i exrector de la Universitat de Barcelona i professor convidat a la Universitat Pompeu Fabra

Les paraules que ha dit l'amic Josep Jané i Solà han sigut pràcticament suficients, han anat més enllà del que pugueu esperar del que jo pugui dir. Però com que ell ha tingut raó -acostuma a tenir-ne amb les coses com avui- en la disponibilitat i les ganes d'estar aquí que hem exhibit els que hi som. No hi ha hagut cap crida del Timbaler del Bruc, perquè aquí hi estem pel Pitu Marull, clarament. I em sembla que el que direm serà insuficient, doncs no em queda més remei que exposar algunes coses amb menys precisió que la que ens ha donat el company del primer dia del Pitu Marull, en aquella facultat d'econòmiques que començava en aquell moment que ens ha explicat, de fer cua per veure si el senyor Fade us matriculava i àdhuc us fiava la matrícula, que m'en vaig enterar quan era degà: "Pero aquí qué passa, cómo cuadra esto?" "A veces van apurados y,..." La facultat també va ser això, i vol dir que més tard no va ser-ho, i amb això senyalo els temps quan la facultat d'econòmiques era una facultat humana. Més que humanitista era humana.

Jo haig de dir que durant un temps jo vaig estar donant un pupurri que es deia història econòmica mundial, que en realitat era una mena d'excusa per plegar d'allà i anar a Saragossa. Jo pensava que serien sis mesos i van ser quatre anys. Aquestes coses de l'Administració central ara s'han complicat i ja no és la central. Abans trucaves i deies "Oiga, que hay algo de lo mío?" "Pues mire un momento: El señor Sánchez no está. Llame mañana" I així anàvem passant. En aquest moment pel que jo sé la cosa és diferent: Ara n'hi ha 17 d'administracions centrals, unides pel Corte Inglés. Ja n'hi ha de cohesió, però és diferent. Em vaig passar aquells anys a Saragossa i vaig arribar, com ha dit en Josep Jané, en el final de carrera amb una mena de sensació que anàvem a fer la facultat. Certament, ja no parlem d'allò que s'ha dit que vem començar a ser uns rellogats i també vam ser expulsats, hi ha qui em mira aquí i sap de què parlo. Perquè es van arribar a extrems que per llançar coets de Sant Joan, que pràcticament tenien una finalitat que no era festiva, sinó una mena de dir a la gent des de la plaça de la universitat que estem aquí els estudiants per mostrar la seva solidaritat amb els d'Astúries l'any 62. Al cap de tres hores la policia em va dir: "Los hemos cogido." Alto, que són meus. Què ha passat? "Es que estan cargados de explosivos." La impressió inicial va ser forta, un s'imagina vàries coses, aquests que pesquen seitó amb cartutxo...

La lluita per la lliberat que van portar a terme els estudiants d'econòmiques, això està clar. Una lluita que ara no puc jo deixar com una anècdota més simbòlica, no. Vaig a parlar de dues persones. Crec que és just i necessari (i ja creia que cauriem en el ritual actual del cardenal i nono) parlar de dues persones: La primera és en Pitu Marull, que és el que ens ha portat aquí. La segona és la persona que jo vaig admirar més intel.lectualment, un moment, he dit intel.lectualment, dins del claustre dels professors. N'hi havia molts que no eren admirables, però per això no els cito, ja els deixo de banda. Jo em vull referir a en Pitu Marull per una banda i a Manuel Sacristán per l'altra, que tenia al claustre durant un temps perquè les seves estades per la facultat van ser sobtades, ara hi és ara no hi és, i què ha passat? Vull dir una cosa que no seria just deixar de banda. Amb tota la dificultat d'aquell temps un catedràtic de filosofia, ortodox, fidel, etc, que es deia Carreras Artau, va dir: jo proposo, dono el meu aval científic, docent, personal, en aquest jove que es diu Manuel Sacristán. Això no és senzill, perquè com acostuma a passar, diuen els bancs, quan dones un aval d'aquests, t'ho resten del compte. Bé, això va passar i el Manuel Sacristán va ser durant un temps una peça clau a la facultat, i avui el record d'ell encara queda. Jo proposo que fem, en el seu moment, un record homenatge perquè ara ha sortit que un grup d'alumnes directes d'ell, no d'econòmiques, han publicat un volum molt

prop de 700 planes, que es titula "Acerca de Sacristán." Jo us he de dir que els que no l'han llegit convé que el vegin. Hi ha escenes i trossos importantíssims, com per a mi la història de la seva vida feta per la seva filla, Vera Sacristán, i un article per cert curiós de l'Andreu Mas Colell a dins del volum. Aquí volia dir la capacitat, la imantació, l'atracció de Manuel Sacristán envers els alumnes que tenia. Ell estava a primer, i al cap d'un temps en Jordi Nadal estava a segon, i jo ja començava a tercer, i feiem més d'una reunió -podriem dir-ne poc acadèmica- "qui ens has trobat aquest any?" el cedàs a primer, "què, i tu a segon que has trobat d'alumnes?" Llavors Manuel Sacristán va donar una frase que jo l'he repetida mil vegades, i no solament de paraula sinó que la tinc impresa i signada: "mira, para mi Marull, de primero, es el hombre de mayor talento apto para recibir la enseñanza, elaborarla y tener pensamiento propio." I a sota, Manuel Sacristán., Aquesta va ser el Trade Mark que va portar temps i temps en Marull a sobre. Ho tenia com una distinció, però com que tenia un actitud rara de modèstia, no li agradava parlar-ne d'això. Ho agraiïa si se li deïa, però ho deixava estar. Quan al cap d'anys d'haver acabat la carrera, fora ja com estava jo de la facultat, l'he trobat a la Casa Gran -i la reacció normal dels catedràtics és que ens equivoquem sempre, és normal- "tu que hi fots aquí?. Tu ets el d'en Sacristán." "Jo estic aquí cuidant dels recursos que té la ciutat, que puguin ser administrats de manera racional. Que arribin als llocs on no arriba res, doncs això és la meva tasca." Va sortir aquesta visió de tenir com té el Trade Mark més selecte de la facultat. Després va dir: "Jo estic molt bé a la Casa Gran, fent allò que molta gent presumeix de salvar pàtries. Jo estic aquí i aquí penso seguir fent el màxim bé possible el màxim número de gent possible." Aquest era en Pitu Marull.

Joan Clos, alcalde de Barcelona.

Antoni Serra Ramoneda, catedràtic d'economia de l'empresa i exrector de la Universitat Autònoma de Barcelona, i vicepresident de l'Institut d'Estudis Catalans.